

CLARENCE VALG

Clarence F. Robison løp i 1948 i sommerolympiaden og ble en stor løpetrener på universitetet. Da han var ung, lovet han at han alltid skulle holde visdomsordet. Han visste at dette ikke ville føre til at han vant alle sine løp. Men han visste av vår himmelske Fader ville hjelpe han å gjøre ditt beste når han var ren og verdig og hadde tro.

Clarence versus mesteren

Av Lori Fuller
Kirkens tidsskrifter
Basert på en sann historie

Clarence stirret ut av bilvinduet da havnen kom til syne. Båter fløt på vannet foran fargerike hus og butikker. København, Danmark, var en vakker by, fylt av slott, herregårder og parker. Den lignet ikke i det hele tatt på Clarences hjemby i Utah, USA. Clarence kunne se for seg de støvete gatene der han sprang kappløp som gutt. Nå var han meldem av USAs sprintlag, og imorgen skulle han løpe mot en berømt dansk utøver i et viktig kappløp.

Bilen stoppet ved et lite kirkebygg der et møte akkurat hadde begynt.

Da Clarence satte seg bakerst i salen, gjenkjente en av misjonærene på forhøyningen ham fra en nyhetsartikkel om morgendagens kappløp. Grenspresidenten ba Clarence om å komme opp til talestolen.

Etter at Clarence hadde fortalt hvorfor han var på besøk, reiste en gutt seg og rakte opp hånden. "Tror du at du klarer å slå den danske mesteren?" spurte han.

Clarence visste ikke hva han skulle si. Den danske utøveren hadde bedre rundetid denne sesongen.

"Selvsagt klarer han det," sa en av misjonærene før Clarence rakk å svare. "Fordi han etterlever Visdomsordet." Han slo opp i Skriftene i Lære og pakter 89. Han leste løftet om at de som holder visdomsordet skal "løpe og ikke bli trette, og gå og ikke bli matte" (vers 20).

Hva kunne Clarence si? Han visste at visdomsordet var sant. Som barn hadde han lovet at han alltid skulle holde det. Men det alene betydde ikke at han kunne vinne dette løpet. Å vinne krevde også øvelse og ferdigheter. Da Clarence forlot møtet, tenkte han, "Ingen fra kirken kommer til å være der uansett imorgen."

Neste kveld mens Clarence varmet opp før løpet, kikket han opp og så de to misjonærene sammen med en gruppe på omkring 17 gutter. De hadde kommet!

Da de kom nærmere, hvisket en av misjonærene til Clarence, "Om du en gang i livet skal løpe fort og vinne, bør det bli i kveld." Mange av guttene var ikke medlemmer av Kirken, men hadde kommet sammen med vennene sine for å se om visdomsordet virkelig var sant.

Clarence var bekymret. I dette løpet var kanskje ikke hans beste godt nok. Men han løp for et av prinsippene i Jesu Kristi evangelium. Han

måtte vinne. Han hadde aldri før bedt om å vinne, men han fant et tomt rom slik at han kunne holde en bønn.

Han ba, "Himmelske Fader, jeg vet at visdomsordet er sant, og jeg har aldri brutt det. Vær så snill å gi meg seier i dette løpet." Da han gikk ut til startstreken, visste han at vår himmelske Fader hadde hørt bønnen. Han stolte på vår himmelske Faders vilje.

Det regnet og var gjørmete denne kvelden. Da Clarence begynte å løpe, føltes det på samme måte som mange andre løp han hadde gjennomført. Det var et raskt tempo, og den danske mesteren ledet. Men da

Clarence hadde løpt tre runder var han plutselig ikke sliten lengre. Han begynte å løpe fortere, og det gjorde ikke vondt. Enda litt fortere, og det gjorde fremdeles ikke vondt. Han passerte den danske mesteren og løp enda fortere.

Da Clarence kom rundt, ropte treneren hans, "Løp saktere! Du kommer aldri frem til mål!" Men Clarence visste at han kunne holde det gående. Da han kom til mål, ledet han med mer enn 46 meter på den danske løperen! Han visste at han hadde vunnet fordi vår himmelske Fader hadde besvart hans bønn, og fordi visdomsordet er sant. ■